

Jeg har i en tidligere debat som eksempel nævnt et forhold: En yngre handicappet er gift med en, der bliver 67 år og går på folkepension, og derefter bliver vedkommende frakendt hjemmehjælpen til de praktiske ting, for nu har manden jo fået mere tid. Et sådant forhold kan man ikke anke nogen steder i det nuværende system.

Regeringens forslag om klageråd betyder, at man kan diskutere sagen i klagerådet, men man har ingen kompetence til at omgøre afgørelsen. Jeg vil egentlig godt have bekræftet af Socialdemokratiets ordfører eller af regeringen, at det er korrekt opfattet, at der ikke foreligger nogen kompetence til at omgøre en beslutning. Det er jo det, der er humlen i den her debat, nemlig at man laver noget, som er uden kompetence, uden omgørelsesret og med en instans, som i øvrigt ikke er uvildig.

Det er et normalt retsprincip, at hvis nogen er utilfreds med den behandling, der gives af det offentlige system, så får man et uvildigt organ udefra til at kigge på det. Det er kendt fra skatteankenævnene, det er kendt fra bolignævnene, osv. Det er fantastisk, at nogle af de mest svage grupper, vi har i vort samfund, dem, vi lige har diskuteret i en over 3 timer lang forespørgselsdebat, nægter man en uvildig undersøgelse. Man nægter dem et forum, der har kompetence til at omgøre en sag. Hvis man kan placere samfundets medlemmer på en akse, hvor nogle er magtfulde og nogle står i en afmagtssituation, så er det en fantastisk tankegang, at de, der aller mest står i en afmagtsposition, er dem, der ikke får muligheden for at få deres sag kigget på med øjne udefra.

Det her er jo også for at sikre mod – hvad skal man kalde det? – de tilfældigheder, vi oplever nogle gange. Hvis X-købing Kommune pludselig har lavvande i kommunekassen og derfor beslutter at skære 10 mio. kr. af hjemmehjælpen, så har de ældre i dag ikke noget værn imod det, der er konsekvensen af det. Og det foregår i virkeligheden. Hvis man havde et system med juridisk kompetence og med skemaer og med indgåede kontrakter, så ville det være umuligt at komme af sted med en sådan beslutning, for man kan i sagens natur kun ændre på hjemmehjælpen i sådan en situation, hvis den ældres helbredsforhold er forandret, og så er det selvfølgelig rimeligt nok. Det er også derfor, vi godt vil dette her.

Må jeg så i øvrigt sige til partiet Venstre, som lige har udgivet et småskrift under overskriften

»Systemet frem for mennesket« – nej, omvendt: »Mennesket frem for systemet«: Det her må da være en tankegang, der er nærliggende for Venstre. Hvis det giver nogen mening at sige »mennesket frem for systemet«, så betyder det vel, at når mennesket og systemet – her kommunen – er uenige i en vurdering, så skal mennesket – den ældre – stilles stærkere i armbøjningen om, hvem der skal have ret.

Derfor er det helt uforståeligt, at Venstre får lov til omkostningsfrit at skrive den type overskrifter og få dem spredt rundt i pressen osv., for folk går rundt i den salige overbevisning, at det betyder, at Venstre tager menneskets parti over for systemet. Men hver gang vi står i den konkrete styrkeprøve – og vi står i den lige nu – så vælger Venstre systemets ret, altså i det her tilfælde kommunens, til at gøre med den ældre, som det vil, og fravælger menneskets ret til at stå stærkere i det dér sammenstød.

Så jeg vil foreslå Venstre, at man omskriver principprogrammet til det, man mener, og skriver »Systemet frem for mennesket«.

Fru Else Vinther Andersen mente, at debatten var malplaceret. Nu er det ikke os, der bestemmer rækkefølgen i dagsordenen, men jeg synes egentlig, det er fornuftigt nok, at vi får en rækkefølge, hvor vi sammenhængende i Folketinget diskuterer forslaget. Det synes jeg specielt er vigtigt, hvis Socialdemokratiet ikke har forstået mere af forskellene på de her to forslag – det tror jeg nu nok man har – end det, der antydet i ordførerdebatten.

Jeg må sige, at jeg opfatter regeringens forslag som et forslag, der forsøger at tilgodese alle interesser, også modgående interesser. Vi ved jo fra den debat, der har været op til lovforslagets tilblivelse, at Kommunernes Landsforening har været meget imod, mens de ældres organisationer og handicaporganisationerne er gået meget ind for at få et juridisk system. Der har man så valgt at læne sig op ad Kommunernes Landsforenings standpunkt. Personlig forstår jeg i øvrigt ikke, at Kommunernes Landsforening altid vælger at forsvare den sidste kommune og ikke i stedet vælger en rolle, man også kunne gå ind i, nemlig at være det gode eksemplets frembærer. Men det må Kommunernes Landsforening jo beslutte.

Jeg skal så runde af med at sige tak for støtten, tak til dem, der bar.